

момите и вдовиците, и че той би намѣрилъ за себѣ си и по-добра, и по-хубавичка невѣста, отъ колкото била дъщерята на кривокълки Хаджи Генча.

— Е, това не е тѣй! казала друга една чорбаджийка, която имала обикновение да носи голѣма чифутска чалма: — ти това не казвай, стрино Бенйовице; тя е момиче хубавичко, гиздавичко и вѣртокшничко, а освѣнъ това тя е и отъ добаръ корѣнъ.

— Що ти, Калиовице? що ми ти разказвашъ? казала Дона Цжклина, или лалата на Бенйовица, която събирала селските произшествия за своята господарка. — У Хаджи Генчови нищо не става като у честитите хора: тие си турятъ зеле послѣ колѣдно заговѣване, и купуватъ си ситенъ рапонъ. Когато сичките хора си купуватъ едра и твѣрда зимовина отъ Стрѣлченете, то Хаджи Генчови си купуватъ сичко отъ Душанчене, — и рапонъ, и чукундуръ, и